

Før i tiden var der god grund til at tale om skovduen. Nu er det mere passende at kalde den samme due for ringduen. For man skal ikke længere nødvendigvis ud i skoven for at se denne vores største due med den hvide ring om nakken.

Nu er den i høj grad en byfugl - her kissemisses to ringduer på en altan i Kongensgade som optakt til parringen. Reden er i et grantræ få meter væk, og duerne har hele vinteren nydt godt af en generøs uddeling af afskallede solsikkefrø.

Duereden ser ud til at være en tilfældig ophobning af smågrene, og den kan let falde ned i blæsevejr. Mange dueæg og -unger bliver ædt af krager og skader. Reden er så løs i konstruktionen, at de hvide æg er meget synlige gennem redematerialet. Ringduen kompenserer for det store tab af æg og unger ved at starte med æglægningen tidligt; i milde vintre allerede i februar, og den bliver ved til hen på efteråret. Det kan blive til helt op til 8 kuld om året, men kun nogle få kuld overlever. Alligevel - og på trods af omfattende jagt - er ringduen en af vores almindeligste fugle.

Ringduen lever mest af korn, frø, knopper, blomster og blade, og de fodrer deres unger med duemælk - et stof som duerne udskiller i kroen, og som er rigt på proteiner og fedt. Andre fugle, som lever af planter som duerne, fodrer deres unger med insekter for at give dem en god opvækst. Men det betyder, at de kun kan yngle i den korte periode, hvor de kan finde insekterne. Duens løsnings betyder, at den kan yngle i den meget lange periode.

Hen på efteråret samles ringduerne i store flokke - mange trækker mod sydvest, og dem, der bliver, får selskab af ringduer nordfra. I år med mange bog kan du se ringduerne i kommunens skove, hvor de har travlt med at finde bog i skovbunden.

Følg også årets gang på Facebook og få inspiration til ture ud i naturen:
Danmarks Naturfredningsforening i Fredericia

Tekst og foto: Ole Klottrup